

sels møder i Hirschholm til de forskjellige Terminer og opholder sig der i Løbet af 8 til 14 Dage for at modtage Skatterne. Det er dette, der har foresvævet mig, da denne Bestemmelse blev indsat i Lovforslaget. At det Hele er overdraget til Indenrigsministeren, er jo ganske vist, men det vilde være mig hjært, om den ærede Minister vilde udtale sin Mening om, hvad der skal forstaaes ved den jevnlige Udførelse af Oppebørslen af Skatter i Hirschholm Amtstuedistrikt.

Indenrigsministeren: Jeg troer, at det er noget ubilligt af det ærede Medlem, naar han forlanger, at jeg, inden jeg seer, hvorledes Sagen vedtages, skal træffe Bestemmelser. Jeg vil kun bemærke, at den virkelige Betydning i Forslaget ligger i det naturlige Forhold mellem Ordet „jevnlige“ og de 200 Rd., som ere lagte til; dert ligger Regulatoren. Søvrigt maa det, som sagt, vistnok erkendes, at Sagen maa overveies, inden jeg derom kan udtale mig videre.

David: Jeg vil kun med et Par Ord supplere, hvad den ærede Ordfører yttrede, navnlig forsaavidt det er Spørgsmaal om, hvilken Betydning det vil have for Beboerne og for Fælleskassen, at Incassationen forbliver paa Hirschholm. Vi have et analogt Exempel, dengang da Frederiksbørgs Oppebørsel af Skatter blev forlagt til Frederiksbørg, da beholdt man — der var dengang kun een Minister — baade for det Fælles og det Særlige — Incassationen paa Frederiksbørg, og Incassationen paa dette sidste Sted er ikke det Halve af, hvad den er paa Hirschholm, og desuagtet har Vedkommende dobbelte Gebyrer, nemlig 4 pCt., medens der her kun svares 2 pCt. Incassationen forblev, som sagt, paa Frederiksbørg, fordi man indsaae, hvilken Betydning det vilde have for Beboerne og for Udbyttet af Skovauktionerne, hvis Incassationen forlagdes til Frederiksbørg — men det var under en Vacance. Nu skal den her omhandlede Incassation gaae over til Frederiksbørg, for at bøde paa det forøgede Arbejde,

uden Hensyn til den Skade, som derved vil opstaae.

Ordføreren: Ja, saa gjerne jeg vilde lade dette staae ved Magt, saa er det dog ikke saa. Jeg vilde ønske, at alle vore Foranstaltninger udgik fra Hensynet til Tingen, men der er saamange, der udgaae fra Hensynet til Personerne, og i det af den ærede sidste Taler omtalte Tilfælde tør jeg sige, at Hensynet til selve Personen har været mere fremtrædende end Hensynet til Tingen. Man havde en Personlighed, som man skulde give Pension, der ikke vilde blive synderlig stor, man havde en Mand, som havde været en brugbar og dygtig Embedsmand, og som man lod beholde Forstineassationen, idetmindste indtil en Befordring for ham kunde indtræde; naar den Mand nu bliver befordret, er det for mig meget tvivlsomt, om man ikke af Hensyn til, hvad der er gaaet i forveien — naar Spørgsmaalet betragtes i og for sig, stiller Sagen sig maaskee anderledes — bør gjøre accurat det Samme med Forstineassationen paa Frederiksbørg, som man har gjort med Hensyn til Oppebørslerne af Skatter. Det er i det Hele taget for mig fuldkommen klart — jeg har udtalt det mange Gange — at der i hele vort Opkrævnings-system er en stor Mangel derved, at vi binde Udskrivningen af hvad der skal udskrives til Opkrævningen, lade Opkrævning og Udskrivning være hos de samme Personer og derved gjøre det umuligt at fordele Opkrævningen til Mange. Opkrævningen kan fordeles til Mange, fordi den efter sin Natur, naar Udskrivningen er fuldkommen og rigtig, er en simpel Ting, som efter Summernes Størrelse, naar der gives Sikkerhed derfor, kan udføres af de allerimpleste og allertårveligste Kræfter. Skatteudskrivningen, Udstedelsen af Anvisninger etc. er derimod en Forretning, som kræver Dvælsel, Indsigt og Dygtighed, og man kan ikke finde Mange, til hvem dette Gjern kan betroes, uden at det bliver for betydeligt; men det er en Grundfeil i hele vort finansielle administrative Væsen, som jeg vilde ønske, at man, hvor Leiligheden gives, vilde forsøge paa at rette, for igjennem Forsøget at